

פחד דוד

עלון שבועי בעניי פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8566233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 584

משכיל לדוד

פרשת נח

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

והנה אמרו רבותינו (יומא כח): על אברהם אבינו שקיים את כל התורה כולה עוד לפני שניתנה. מזה אנו למדים שכדי להיות גיבור ולהלחם את מלחמותיו של הבורא כנגד כוחות הרשע, צריכים לעמוד בתורה. וככל שהאדם מרבה יותר בעמל התורה, כך הוא יכול יותר בקלות להתגבר על היצר הרע, הקם על האדם בכל עת ומבקש להמיתו. וכאשר האדם עוסק בתורה הוא גם נקרא "מלך". כמו שאמרו חז"ל (גיטין סב): שרבנן נקראו מלכים; מאן מלכי? רבנן! זאת מפני שכל רצונם הוא להמליך את ה' על עצמם, ולדבוק בו ובמידותיו, ושם שמים יהיה שגור בפיהם תדיר.

זהו שנאמר (שופטים יג, ה) "והוא יחל להושיע את ישראל מיד פלשתים". כלומר, הצדיקים בתחילת דרכם ומלחמתם כנגד היצר הרע מתחילים להושיע את עצמם מידיו, ולהיות גיבורים בארץ עד שיכבשוהו כליל. ויזכו להיות גבורי ציד לפני ה', לצוד את היצר הרע שיהיה נתון בידם. זאת על ידי שהם בטלים בפני ה' ובפני התורה מתוך מידת הענוה.

ואפשר להסביר את הפסוק "ותהי ראשית ממלכתו בבל". שפסוק זה מדבר ג"כ על הצדיק. היינו, ראשית עבודת העבד את מלכו, ראשית עבודתם את ה' היא; בבל. כלומר בכל לבבו. שכן רחמנא ליבא בעי (סנהדרין קו): ועיקר עבודת ה' היא בלב ולא בפה. העיקר צריך האדם לידע שיהיה שם שמים שגור בפיו תמיד. שאם לא כן אזי יתחיל להיות חולין להבלי עולם הזה, וימרוד בהשי"ת מבלי שיחוש כלל בזה. וכאשר יראה את מצבו, אזי כבר יהיה מאוחר מדי כי ימשיך בהתנהגותו הרעה. ולא רק זאת אלא שהוא עוד עלול לגרור אחריו עוד אנשים שילכו בדרכו, וימרדו בה' ח"ו. עד שידמה בעצמו שאין כמוהו בכל הארץ גבור ציד בפני ה'.

הנה רואים אנו לפעמים בבתי הכנסת, שאם אחד עושה עצמו כגיבור חיל ומתחיל לדבר בשקט עם חבירו, הרי שבהמשך הוא מתרגל לכך ומתחיל לדבר בקול רם, וגורם גם לאחרים להתחיל לשוחח בבית הכנסת שהוא מקדש מעט. ועל כן צריך האדם מאוד מאוד להיזהר בזאת מפני שהוא מתחייב בנפשו. כי דבר זה הוא גם ענין של מרידה במלכות שמים.

על כן, חייב אדם לנצל את כל גבורתו רק לדברים טובים, בבחינת "איזהו גיבור? הכובש את יצר". ולהשפיע גם על אחרים להיות כמותו. ולא יהיה חס וחלילה ממחטיאי הרבים שאין מספיקים בידו לעשות תשובה. וכל החטאים נקראים על שמו. אלא יהיה ממוזכי הרבים, שאין חטא בא על ידו.

הביטוי האמיתי לגבורה

"וכוש' ילד את נמרוד הוא החל להיות גבור בארץ. הוא היה גבור ציד וגו'." (בראשית י, ט) בפרשה זו יש לנו להתבונן. מה רוצה התורה להשמיע לנו במה שנמרוד היה גבור בארץ. ובכלל, מה רוצה התורה להדגיש לנו במה שנמרוד היה גבור ציד לפני ה'. וכי במה התבטאה הגבורה שלו?

הנה רש"י כותב על הפסוק: להיות גבור; להמריד כל העולם על הקב"ה בעצת דור הפלגה. כלומר, זאת היתה גבורתו של נמרוד הרשע, אלא שלעומת הגבורה הרעה הזאת של נמרוד, זה לעומת זה עשה האלוקים. דוקא בדור הפלגה, בשעה שנמרוד נהיה ראש למורדים נגד ה'. ואף הולך אחריו עם רב מאותם בני אדם שהמרידים בפיו כנגד הבורא עד שמלך עליהם. דוקא באותה עת, קם כנגדו אברהם אבינו שהיה בנו של תרח, ושיבר את כל הצלמים של אביו ונהיה ראש לצדיקים. ולא רק הוא עצמו היה צדיק, אלא גם הכניס נפשות רבות תחת כנפי השכינה. וכשם שנמרוד ניצל את גבורתו בכדי להרשיע, כך אברהם קם בגבורה גדולה ונלחם כנגד מלך אדיר כנמרוד, וכל הנלווים אליו. והעמידם על טעותם מבלי לחשוש. ולמרות שאברהם לא חונך בבית שעבדו את הבורא, ולא ידע מי הוא. אך כאשר גילה את הבורא בגיל שלוש, לא נרתע מלשכנע את כל מי שנקרה בדרכו בצדקתו. ולא כנמרוד שצד את הבריות בערמה על ידי שפחדו מגבורתו, אלא אברהם בא אליהם בהוכחות ברורות ושכנע אותם שיש מנהיג לבירה ויש דין ויש דין.

רואים אנו מכל זה, כיצד היה מאבק בעולם בין האמת לשקר. מצד אחד ניצב נמרוד ובלבל את כולם לצד השקר, כשלנגד עניו ניצבת מטרה אחת ויחידה: הנאתו ונגיעתו האישית להנהיג את העולם. ואילו מהעבר השני ניצב לו במלוא הדרו אברהם אבינו, ונלחם את מלחמת הקודש בהעמידו את כולם על טעותם, ומראה את שקריו של נמרוד לעיני כל מבלי חת. זאת משום שהמטרה הניצבת לנגד עיניו היא רק להרבות שמים, ללא שום נגיעה עצמית.

וכדרכם של דברים היוצאים מהלב שגם נכנסים ללב, כך גם אברהם אבינו ניצח במאבקו, ובפרט לאחר שהצליח להשפיל את נמרוד, ולהפילו בידיו שאז ראו כל העולם כי שם ה' נקרא עליו, כל זאת מחמת שכל מטרתו היתה להמליך את ה' על כל העולם, ולהוכיח שה' הוא זה שברא את השמים ואת הארץ.

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il

פרשת נח א' השון תשע"ב

ירושלים	תל אביב	באר שבע
16:18	16:33	16:36
17:30	17:31	17:32
18:09	18:06	18:06

הדלקת נרות
מוצאי שבת
רבינו תם

הילולא דצדיקיא

- א - רבי יששכר דב בעריש הכהן טורנהיים, ד - רבי אליהו שרים
- מוח"ס עבודת יששכר
- ה - רבי משה בירדוגו
- ב - רבי יוסף בוסקילה, רבה של בית שמש
- ו - רבי יהודה החסיד
- ג - רבי ישראל מרוז'ין
- ז - רבי מאיר שפירא מלובלין

"כי מלאה הארץ חכמה מפניהם" (בראשית ו. יא)

עם ישראל הצטיין תמיד בטוב הלב האופייני והמייחד אותו. כך מיתגו חז"ל את בני האומה הישראלית: ביישנים, רחמנים וגומלי חסדים. דור המ' בול השחיתו את מעשיהם, המידות הרעות והרצון לכבוש ולחטוף את הכל, היה בעוכם. המ' בול, ומה שנותר אחריו, הותיר לנו תזכורת איך להתנהג האחד עם חברו, ובעיני קר מה לא לעשות לשני.

כשהיה מגיע יהודי על מנת לכבד את רבי נחום החסיד מהורדנא זצ"ל בסנדקאות, גיל היה להתעניין במצבו הכלכלי, ובמקרה שהתברר לו כי יהודי זה נצרך הוא, היה מספק לו את צרכי התינוק והיולדת ואף את צרכי סעודת ברית המילה.

באחד הימים הגיע אליו חנוני שהיה מוכר וידוע בעיר כאיש אמיד ועשיר על מנת לכבדו בסנדקאות לבנו. ועל אף שיהודי זה היה מוחזק כאחד שלא חסר לו מאומה, בכל זאת חקר רבי נחום גם הפעם כמנהגו אודות מצבו הכלכלי של החנוני, ואכן לאחר בירור מעמיק התברר לו כי נמצא הוא כעת בזמן דחוק, ואין הפרוטה מצויה בכיסו. אולם רבי נחום ידע בחוכמתו כי חנוני זה לא יהיה מוכן לקבל ממנו כסף בתורת תרומה, ולכן החליט להתחכם ולהעביר לו את הכסף בעקיפין.

למחרת ניגש רבי נחום לביתו של אותו חנוני ושאלתו בפיו: "האם אתה מתעתד לנסוע לוורשא?"

"וכי מה לרבינו ולורשא?" ענה לו החנוני בשאלה.

סיפר לו רבי נחום, כי אחד ממכיריו מוטל חולה בבית החולים בעיר וורשא, וברצונו לשגר אליו שלושים רובל, אך מהסס הוא לשלחם על ידי הדואר, שמא יגנבו בדרך, לכן החלטתי לפנות אליך ולבקשך שתעשה עמי טובה וטול ממני את המעות. ברגע שתהיה בוורשא הרגל מסחרך, תמסור אותם ליעדך" - סיכם הרב.

התחיל החנוני לגמגם: "רבי, איני יודע מתי יצא לי להזדמן לוורשא בזמן הקרוב". השיב לו רבי נחום: "אין דבר, השעה אינה דוחקת, טול כרגע את המעות מיד, ואף תוכל להשתמש בהם בעצמך, וברגע שתהיה בוורשא תמלא שליחותי".

החנוני שהיה מודע למצבו הקשה, עט על המציאה ונטל מידי רבי נחום את שלושים הרובלים, ובכסף זה השתמש לצורך התינוק והיולדת ואף הספיק לו הכסף על מנת לקנות בו את צרכי הסעודה.

כשהגיע זמן הברית ור' נחום הגיע לשם על מנת לשמש כסנדק, אמר לו החנוני: "רבי, הרי לא אמרת לי את שמו של מכרך מוורשא, וכיצד אדע להיכן להעביר את הכסף". היתמם רבי נחום ואמר לו: "אכן, את העיקר שכחתי. אמנם פנקסי

מונח כעת בביתי, ואיני זוכר בעל פה את שמו של אותו יהודי..." ומאז חלף לו זמן רב, וכל אימת שנפגשו החנוני ורבי נחום, הזכיר לו החנוני על אותו ענין, אולם רבי נחום השתמט בשיטתיות ממנו, וכל פעם באמתלא שונה.

לימים רווח לו לחנוני, ואז בא לביתו של רבי נחום על מנת לפרוע את חובו...

התרנגולת כשרה למהדרין

הגאון רבי צבי פסח פרנק זצ"ל, סיגל לעצמו דרכים לעשות חסד אף בשעת עשיית הדין והוראת ההלכה. פסקיו היו עטופים במעטה של רחמים. הכיצד? כאשר לא יכול היה לעשות דבר מצד שורת הדין שלא נותן היה להקל בדין, היה משתדל לעזור במלה טובה, בחיוך אבהי, בדברים מעודדים ומרגיעים.

נוהג היה שכאשר באה לפניו שאלה על עוף והוא הטיפו במקום שיש צדדים להקל, אם השואל היה עני, היה מוציא הרב פרנק כסף מכיסו ומשלם לשואל תמורת העוף.

פעם נכנסה עניה בת טובים ולא רצה לביישה, נכנס לבית וביקש מבתו תרנגול לת שטרם נתבשלה. הוא הגיש את העוף לשואלת ואמר: "הא לך, התרנגולת כשרה למהדרין"..." מנהג זה, היה ידוע בקרב עניי העיר, ומכל העיר היו באות נשים עניות לשאול, בידוען כי יקבלו תמורה תחת הטיפות.

מפריע לביישהו?

מי אינו מכיר את ה'שטיבלאך' המרכזי בירושלים בשכונת "זכרון משה", שם ניתן למצוא מניינים סביב השעון ובשפע. אולם, מקום זה מוכר לציבור לא רק בזכות התפילות הנערכות שם תדיר, אלא אף בעקבות 'שוק' פיראטי שהתפתח שם בשנים האחרונות סביב לבית הכנסת. אחד מהרוכלים במקום חתם קבע לעצמו, והיה מנצל את ההיאספות של מאות ואלפי מתפללים מדי יום למכור שם את מרכולתו.

המוכר הביא כמות סחורה ענקית והתנחל לו על ספסלי בית הכנסת בפרוז' דורים ובמעברים. אחדים ממתפללי בית הכנסת הקבועים זעמו על הפיכת המקום ל'שוק', ודרשו מהרוכל לסגור את הדוכן או לחילופין להעבירו למקום אחר פרט לזכרון משה. טענתם היתה כי אין זה מכובד להפוך את בית הכנסת לשוק, ואף זה מפריע את מהלך התפילה הסדיר בחסימות המעברים.

משנודע הדבר לרב בית הכנסת הגאון רבי ישראל יעקב פישר זצוק"ל, כעס מאוד: "יהודי רוצה להתפרנס ואתם מפריעים לו?" השתומם, "למישהו מפריע שליחודי יש פרנסה?"

מאותו יום ואילך, לא רק שמנע את סגירת הדוכן, אלא אף עודד את המתפת' ללים: "תקנו, תקנו שם דברים, שהפרנסה מהדוכן תהיה לו בשפע". ואכן, עד היום הזה ניצב לו הרוכל בתוך בית הכנסת ומתפרנס בכבוד.

תולה ארץ על בלימה נצור לשונך

זכירת מעשה מרים

התורה נתנה עצה כללית להנצל מעון לשון הרע ומענשו, והיא: "זכור את אשר עשה ה' אלקיך למרים בדרך בצאתכם ממצרים", שנוכר בלב ובפה את גודל הענש שנענשה מרים.

גם שהיתה צדקת ונביאה, והבאר היתה עולה בזכותה, ולא דברה אלא באחיה אשר אהבתו כנפשה וסכנה עצמה להצילו מן המים, ולא דברה בגנותו, אלא השוותה אותו לשאר הנביאים, ולא דברה בפניו שלא יבוש, ולא בפני רבים, רק בינה לבין אחיה הקדוש בצנעה, וכונתה היתה לבנינו של עולם, והוא לא

הקפיד על כל הדברים האלה, ואף על פי כן לא הועילו לה כל מעשיה הטובים ונענשה בצרעת. וגם נצטוו להודיע זה לבנינו ולספר בו לדורות, ואף על פי שהיה ראוי להסתירו, שלא לדבר בגנותו של צדיקים, אבל צוה הכתוב להודיעו ולגלותו, כדי שתהא אזהרת לשון הרע שומה בפיהם, מפני שהוא חטא גדול, וגורם רעות רבות, ובני אדם נכשלים בו תמיד.

("זכור למרים")

מאוצרו של מורנו ורכנו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מן האוצר

מעשיו הטובים של נח

"וַיְהִי מִצַּח הָאָרֶץ בְּעֵינֵי ה'."

כתב רבינו חיים בן עטר

זיע"א בעל ה"אור החיים"

הקדוש, וזה לשונו: "ונח מצא

חן בעיני ה'. פירוש לא לצד

מעשיו, כי בבחינת החזרה שחזר ה'

מבריאת האדם לא יצילנו היותו צדיק, ולזה הוצרך לומר

מצא חן ולא מחאו. ואין מזה הוכחה לומר כי לא היה צדיק, כי הגם שהיה צדיק

לא תצילנו צדקתו, אלא בחינת החן שהשיג מאמצעות בחינת המצוות, כי יש

לך לדעת כי יש מצוות שתועלתם היא להמשיך חן על האדם, או בבחינת ג' או ה' מצוות ידועות".

ואמרתי אני ששלשת המצוות שהיה נח עושה, שזכה על ידם למציאת חן בעיניו של מקום היתה:

האחת לב טוב, מכלל שנאמר אצל אנשי הדור "וכל יצר מחשבות לבו רק רע כל היום" - שזמנו אני שלבו של נח היה טוב.

השניה, שנח שמר את בריתו, כמו שאמרו חכמים (ב"ר לה, א) הוסיף על הציווי ונהג בקדושה.

והשלישית מה שכתב ברמב"ן כאן, שכל מעשיו של נח היו נאים ונעימים.

מן המעיין

חיים בפרשה

"וַיְהִי כָל הָאָרֶץ שֹׁפָה"

אֶחָד." (בראשית י"א. א)

יש לתת לב לתור בענין דור

הפלגה מה היה דעתם בבנות

העיר והמגדל, שאם טעמם

הוא בפרט מפרטי הכפירה - לא

נדוע אופן הכפירה. גם לא היה ה' מס'

פיק להענישם בהפיץ אותם לבד. ועוד צריך לדעת אומרו

לא יבצר מהם, כי ח"ו כמעט יבא הטועה לטעות בזה.

ועוד מה היא כוונת הכתוב שכתב לנו ענין בנין העיר בפרטים המגונים, והלא אמרו רבותינו ז"ל (אדר"נ פי"א) כי מרצון ה' היה שיתעסקו בבנין העולם.

ואפשר שכאשר ברא הקב"ה עולמו, בראו שיהיה שלישי ישוב ושלישי מדבר. ותמצא הן היום כמה מקומות של ישוב שאם תסמוך אותם אחת אל אחת, לא

יהיה אפילו חלק ממאה בשלישי ישוב הנזכר ויהיה הכל מדבר, אלא להיות שה-

עיירות והכרכים בין עיר לעיר חלק חרב ובני העולם עוברים ושבים מזו לזו, בזה

יחשב הכל בין העיירות בין מה שביניהם ישוב ובצירוף הכל תמצא שלישי ישוב.

ולזה נאמר ויהי כל הארץ שפה אחת ודברים אחדים. רצו שיהיו כולם מקובצים במקום אחד ולא יתפזרו אנה ואנה, ושיהיה מקום אחד ישוב דוקא, ולזה בנו

העיר להם פירוש עיר אחת לכולם. ולחששת שמא יתפזרו באורך העולם וילך אחד מהם אנה ואנה, עשו המגדל להיות להם לסימן שזהו מקומם אשר נקרא

שם עליו, וגם להכיר המקום מרחוק אשר יהיה שם ובא יבא לאות המגדל, וזהו אומרו (פסוק ד) פן נפוץ על פני כל הארץ, שלא רצו להיותם נפזרים וכלים

זעיר שם זעיר שם.

ולזה אמר ה' כי הדבר הזה איננו נכון בעיניו, והוא דבר שיכולים להשיגו להיותם בעלי בחירה ורצון כמעשה הגשמי. ולזה גזר אומר להפך עצתם ולבלול שפתם,

שאז בהכרח יהיו נפרדים וכל אחד יבקש לו מקום, וזהו שאמר הכתוב ומשם הפיצם ה' על פני כל הארץ, וזה הוא עד נאמן לפירושו שכונת ה' שיהיו

ממלאים כל העולם, ובזה נעשה שלישי העולם ישוב לסיבה נודעת לו יתברך שמו ויש בזה סוד כידוע ליודעי חן.

"אלה תולדות נח נח" (ו. ט)

את זו היה דורש הצדיק רבי משה שוהם מדולינא, מבני היכלו של הבעש"ט: אם תבקש לך מנוחה ותתבטל מן התורה, תולדותיה כיוצא בה. תולדות המ'

נוחה ("נח") היא "נח", מנוחה נוספת. וכך אמרו חכמים באבות: אם בטלת מן התורה יש לך בטלים הרבה כנגדך.

בטלה גוררת בטלה.

"נח איש צדיק תמים היה בדורותיו את האלהים"

התהלך נח" (ו. ט)

בכוונה מיוחדת פירט הכתוב שלשת המעלות הללו של נח. שכן חז"ל אמרו (סנהדרין נ"ז) שבשלושה עבירות חטאו אנשי דור המבול; עבודה זרה, גילוי

ערוה וגזל.

לפיכך אומר רבי שלמה הכהן ("אבן שלמה") הדגיש הכתוב שנח היה נקי וצ' דיק מכל אלה. "איש צדיק" - היינו שלא נהנה מן הגזל, "תמים היה בדורותיו"

- שלא חטא בגילוי ערוה. והיו הדורות שלו תמימים ושלמים, וזרעו מיוחס אחריו. "ואת האלהים התהלך נח" - שלא נכשל בעבודה זרה, רק עבד את ה'

בורא שמים וארץ. ולפיכך ניצל מהמבול.

"וישאר אך נח" (ז. כג)

"אך" - גונח וכוחה דם. שאיחר מזונות לארי והכישו. (רש"י).

סח רבי אליהו אליעזר דסלר:

כל עיקרו של עונש המבול בא בעקבות החמס ("כי מלאה הארץ חמס"), וההצלה מן המבול לא היתה אלא בהיפוכו - בכח החסד.

כאשר נח ובניו ומשפחתו, שמונה נפשות בלבד, שימשו והאכילו עשרות אל' פים בעלי חיים במשך שנה תמימה, כל אחד בזמנו ובמזונו המיוחד לו, הרי זו

פעולת חסד מאין דוגמתה. חסד זה היה האבן הטובה, שהאירה את התיבה, זה ה"צוהר" שממלא אותה נוגה וזו...

ואם פעם אחת מני אלפים פעמים, איחר נח רגעים מועטים בסיפוק מזונו של הארי, מיד הכהו ועשאו בעל מום. שכן במדרגה עילאה זו של חסד, גם

איחור פעוט נחשב לפגם וחסרון, מום - והרי אין המום החיצוני אלא ראי שבו

משתקף המום הפנימי.

ארזי הלבנון

לדמותם של חכמי ישראל

הגאון רבי מאיר שפירא מלובלין זצ"ל

ויהודי מארצות הברית שעקר לבראזיל שבדרום או ליפאן שבאסיה, הריהו סר בראש ובראשונה לבית המדרש ומוצא את כולם עסוקים בדף שהוא עומד בו היום - וכי יש לנו איחוד לבבות גדול מזה? זאת, ולא רק זאת: עד הנה נשארו מסכתות שלא למד אותן ציבור גדול והם היו כ"יתומים" שרק יחידי סגולה חמלו עליהם, ו"הדף היומי" יתקן אפוא את הכל. ועוד משהו: הנוער שלנו, העתיד של עמנו, הוא שמחויב להתחיל במצוה זו!

החזון הנפלא הופך למציאות

האולם הענקי של הכנסיה הגדולה, רועם מתשואות ומחיאיות כפיים. ההצעה מתקבלת בהתרגשות נדירה, פה אחד. חודשה הברית המושלשת בין "קודשא בריך הוא אורייתא וישראל" בטרם הופרה: היהדות החרדית של כל העולם מקבלת על עצמה ללמוד בכל יום דף אחד ידוע, החל ממסכת ברכות, בראש השנה של שנת תרפ"ד.

והחזון הנפלא הופך למציאות, בדיוק בראש השנה של שנת תרפ"ד. עוד היו רבים שהיססו, אולם כשהרבי מגור סח למקורביו אחרי תפלת ערבית של ראש השנה: "אני נכנס ללמוד את הדף היומי" - עבר כמין זרם של חשמל בקרב קהל הרבבות שהסתופף בחצר גור, הכל רצו לחפש מסכת ברכות... המוני בית ישראל די בכל אתר ואתר, התחילו ללמוד באותו לילה את ה"דף היומי". בכל עיר ועירה נוסדו חברות ושיעורים ללימוד ה"דף" בצוותא. התחילו לציין כתאריך את ה"דף" גם במסמכים ובעיתונות.

חלום ושברו

רבי מאיר שפירא עצמו סיפר, כי אחרי אותו ראש השנה תרפ"ד, קיבל מכתב מאחותו היחידה שהתגוררה בכפר נידח ליד בוקובינה, ובו נאמר כך: "בליל ראש השנה חלמתי חלום - ראיתי אותך אחי היקר בשמים מוקף בהמון צדיקים בעלי צורה ומוהרים כזוהר הרקיע, ואתה, אחי, עמדת בתווך ופניך זרחו כשמש בגבורתה, כולם חייכו לעומתך והודו לך ושמחו בך מאוד מאוד". בשולי המכתב מבקשת אחותו של רבי מאיר שפירא מלובלין, שיעשה עמה חסד של אמת: "הודיעני נא אחי, פשר החלום ושברו..."

השבוע חל יום ההילולא של הגאון רבי מאיר שפירא מלובלין זצ"ל, הוגה ומחולל רעיון הדף היומי. רבי מאיר שפירא זצ"ל, לא זכה להשאיר אחריו זרע של קיימא. אולם בזכותו לומדים יום יום רבים מעם ישראל את הדף היומי, ובזכותו יהודים רבים זוכים לסיים את הש"ס כולו.

להמונים אלו יש קשר רוחני עמוק לרבי מאיר שפירא, בבחינת מה שנאמר "כל המלמד את בן חבירו תורה - מעלה עליו הכתוב כאילו ילדו". בספר "ניצוצי אור המאיר", מתאר בהתפעלות את המאורע שקדם להכרזת קבלת עול התורה. מה שהתרחש שם בוניה: "ג' אלול תרפ"ג. אולפנו המקושט של התיאטרון הממלכתי בוניה זוהר באור יקרות. כאן כנסיה לשם שמים. על בימת הכנסיה הגדולה ניצב און תמיד המחשמל את האוירה, הוא ממריא שחק ונישא על כנפי רוח, עיניו מתיזות רשפים: "אם כל בית ישראל בכל אתר ואתר, ילמדו בכל יום אותו דף גמרא, כלום יש לנו ביטוי מוחשי יותר לאיחוד העילאי והנצחי שבין קודשא בריך הוא אורייתא וישראל!?"

כה שואל רבי מאיר שפירא ופורס את יריעות ה"דף היומי" בציוריות נפלאה, בתיאור כה מרתק, קולע מלבב וחי... מה נפלא הדבר! נוסע לו יהודי באניה ותחת בית שחיו מסכת ברכות, נוסע הוא שבועיים ימים מארץ ישראל לאמריקא. כל יום עם דמדומי חמה הריהו פותח את הגמרא ולומד את ה"דף היומי". בבואו לאמריקא הריהו נכנס לבית המדרש בניו יורק ומוצא להפתעתו עוד יהודים עוסקים באותו דף שבו הגה היום והוא מצטרף ללומדים בחדוה, מתפלפל עמהם והם משיבים לו, נמצא שם שמים מתאדר, מתגדל ומתקדש.

אנשי אמונה תולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

(מדוע את עצובה?) והיא השיבה לו כי איבדה את הנזמים שלה וזה משפיע על מצב הרוח שלה שלא לטובה. "הסירי כל דאגה מליבך, אמר לה רבי חיים: הרימי את קצה המזרון שלך, ושם תמצאי את הנזמים. וכדברי הצדיק כך היה.

משפחת בוגנים מהעיר מווגאדור היתה מיודדת מאד עם הצדיק רבי חיים הקטן זיע"א. פעמים רבות היה רבי חיים מגיע לביתם, לרוב עם בנו הצדיק רבי רפאל זצ"ל, והיו מתאכסנים בביתם לפרקי זמן שונים. באחת הפעמים שרבי חיים התאכסן בבית משפחת בוגנים, הרגיש הרב כי אם המשפחה עצובה מאד. רבי חיים שאל אותה בשפה הערבית "מוגובה?"